

Bio je to dan

bio je to dan
u kojem je bilo
Sunca na pretek

pospremio sam ga
u džepove i rance
za daleko putovanje

da ga darujem
licima krutim
od studeni
i riječi opore

raspetima
bez smisla i snage

a Sunca je dovoljno
i riječi mekane
za svaki promašeni korak
i život
kojega tuga proždire

*Adolf Polegubić**

* Adolf Polegubić, pjesme iz zbirke pjesama »Cipele ispod badema«, Zagreb, Biakova, 2021.

Punina

slobodan
od svega
i od svih

dotaći Iskru
i biti

Adolf Polegubić

Tvoja me riječ dotakla

onako usput
dok sam zurio u daljinu

iza tih prozora
cijeli je svijet umotan
u biserni omotač
tako neznatan

malo je toga
što me obuzme

a riječ me Tvoja dotakla
onako oprezno, lagano,
slikovito, melodično,
nasmiješeno i opušteno

ona je kao i Ti
prožeta nitima
koje smiruju

Adolf Polegubić

Nakon predstave

zastor se spustio
predstava je gotova
glumci se klanjaju publici
publika plješće
publika plješće još jače
izlaze glavni glumci
klanjaju se publici
publika plješće

pale se svjetla

žamor

nakon predstave
svatko ostaje sam

i glumci i publika
pred istim pitanjem

između redaka
puno praznine

i puno taštine
i šminke

i ništa

Adolf Polegubić

Bože moj

kad me
pogled Tvoj dotakne
čime ću uzvratiti

budi
poput mekane ruke
koju Ti pružam
da mi oprostiš

Adolf Polegubić

Ponovno dolaziš, Gospodine

ponovno dolaziš, Gospodine,
u ovaj zimski dan
cestama vlažnim od kiše
i oblacima nadvitima nad srcem

dolaziš u tišini

Tvoj dah je
u koraku slabom
i srcu ranjenom
u magli
na nepreglednim stazama

u prapočetku Ti je ime
a dobrota u srcu djeteta

mir, donosiš mir
i samo mir
u smiraju
i mirisu ruža

Adolf Polegubić

Molitva

neka Te moje ruke hvale,
Gospodine,
i neka budu otvorene
za sirotinju

neka na mome licu
bude osmijeh
i po toplini da privlačim

neka u mom srcu
prebiva radost
i u radosti da Tvoje lice donosim

i budi u svakom mom koraku

u svakoj iskri očiju mojih

Amen!

Adolf Polegubić

Kad bih i htio

kad bih i htio
ne bih Te mogao razumjeti
osim u ljubavi
i otkucajima ovoga srca
koje pokrećeš

a ono je tako iskreno:
ili Te u njemu ima
ili Te u njemu nema

Tvoja se ljubav prelila
i preko sveučilišnih katedri
preko usana umnika
koji jedva uspiju
domisliti Tvoje ime
a ono je sveto
kao i ruke
kojima me dotičeš
i misli
kojima upravljaš

ponajviše Te je
u komadu kruha
i riječi blagoj

Adolf Polegubić

Dodir radosti

u tragu si
mojih misli i želja

a ova je zemlja
teška poput olova

kako se oduprijeti satima
koji razdiru

kako dokučiti
tajnu tuge

Ti si dodir radosti
odsaj dana i večeri

kad padnem
učiš me koracima
čvršćim od mene

Ti si moje drugo veslo
na pučini

Adolf Polegubić

Unesi svoj dah

unesi svoj dah,
Gospodine,
u ove ruke
usahle od neplodnosti

u ovo okovano tijelo
bez svježine i snage

u ovaj prostor
koji zarobljuje

unesi svoj dah
u ovo srce,
Gospodine

u riječ
da zatitra
i ispuni se životom

Adolf Polegubić

Čemu i pjesma

ako ugasiš svjetlo
ostat će riječ prazna
i pogled bez značenja

ničega ne će biti
što će me podsjećati na Tebe
i nježnost Tvoju

sve će ostati bez pokreta

a onda čemu
i pjesma bez sadržaja
i misao bez poruke

i ove nepomične ruke
na prozoru

ptice, samo ptice na vjetru
i osmijeh Tvoj

Adolf Polegubić

O smiluj se

moj Bog je
ponovno razapet

osudila ga rulja zločinačka
u haljama svijetlim
i rugaju se
dovikuju
izruguju ga
bičuju
pribijaju na križ srama
a srama nemaju

o, budi milostiv,
moj veliki Bože,
i smiluj se
probodenim srcem
i krikom potresnim

o smiluj se

i neka
jecaj pravednika
ogrne Te
plaštem

Adolf Polegubić

